

פרק 10 מחילת חובות

נכתב ונערך על ידי דקל טיבי, רו"ח וזמירה יוסף, עו"ד (חשבוונאות)

תוכן עניינים

עמוד	
140	10.1 הוראות החוק לעניין מחילת חוב - סעיף 3(ב) לפקודת מס הכנסה .....
141	10.2 ויתור על חוב של חברת בת במסגרת מכירתה לצד ג' - פס"ד תגל (תעופה) תעשיות גומי בע"מ.....
141	10.3 מחיקת חוב בעל מניות בתמורה לויתור על מניותיו כהכנסה מעסק בידו - פס"ד מנחם ליברמן .....
141	10.4 חוב שנמחל לחברה ונדרש כהפסד הון על ידי המוחל מהווה הכנסה חייבת בידיה - פס"ד אקסא סחר (1991) בע"מ .....
142	10.5 מחילת חובות לגבי יתרות "ישנות" בספרי הלווה - פס"ד רהיטי הזהב בע"מ.....
142	10.6 העברת חוב של בעל שליטה לחברה אחרת המצויה בשליטת משפחתו בכדי ליצור תמונת מצב של החזר חוב - פס"ד גנן משה.....
142	10.7 עיתוי ההכרה בחוב שנמחל כהכנסה חייבת, משקל עדות המלווה - פס"ד חברת אמיל אברמוב .....
143	10.8 מחילת חוב חייבת במע"מ מכוח סעיף 12 לחוק מע"מ - פס"ד תה"ל תכנון המיס לישראל בע"מ .....
143	10.9 חוסר סולבנטיות כנסיבה המעידה על מחילת חוב בפועל - פס"ד הורוביץ.....
144	10.10 ויתור על הלוואת בעלים בעת העברת שליטה בחברה - פס"ד ב. ברניצקי .....

10. מחילת חובות

10.1 הוראות החוק לעניין מחילת חוב - סעיף 3(ב) לפקודת מס הכנסה

סעיף 3 לפקודת מס הכנסה מפרט מקורות הכנסה נוספים על אלו האמורים בסעיף 2 לפקודה (עם זאת, בהתאם לגישה אחרת, סעיף 3 לפקודה אינו יוצר "מקור" נוסף, אלא בא לסווג ולכמת את המקורות המנויים בסעיף 2 לפקודה). בין היתר, נקבע לגבי מחילת חוב בסעיף 3(ב) כדלקמן:

(1) אדם שבשנת מס פלונית נמחל לו חוב או חלק ממנו, והחוב נובע מהוצאה שניכויה הותר בבירור הכנסתו החייבת, יראו את החוב כחלק מהכנסתו באותה שנה.

(2) אדם שניתנה לו הלוואה אשר אילו היה ניתן במקומה מענק היה המענק בגדר הכנסה, ונותן הלוואה נתן לו מענק לפני שהלוואה נפרעה או תוך שנה מיום שנפרעה, יראו את המענק עד לסכום הלוואה כחלק מההכנסה של מקבלו בשנת המס שבה ניתן; לעניין זה יראו מחילת הלוואה כמתן מענק.

(3) (א) אדם שבשנת מס פלונית נמחל או שומט לו חוב או חלק ממנו, והחוב נובע מסכומים שקיבל לצורך ייצור הכנסתו מעסק או ממשלח יד, או שניתן לו מענק לצורך ייצור הכנסתו כאמור, והוא אינו חייב במס עליהם על פי סעיף 2 או על פי פסקאות (1) או (2) לסעיף קטן זה וגם הוראות סעיפים 20א ו-21(ב) לפקודה אינן חלות עליהם, יראו את החוב כהכנסה בשנה שבה נמחל או שומט ואת המענק כהכנסה בשנה שבה ניתן, ואותו אדם יהיה חייב עליהם במס בשיעור שלא יעלה על 50%.

לענין זה נציין כי סעיף 21(ב) לפקודה קובע כי מענק אשר נתקבל בשל רכישת נכס, שבעדו זכאים לניכוי פחת על פי הפקודה, או שנמחל או שומט חוב שמקורו בהלוואה לרכישת נכס כאמור תוך חמש שנים משנת קבלתה, יהיה המחיר המקורי של הנכס מחירו כאמור פחות סכום המענק או החוב; הוראה זו לא תחול על סכום שחוייב במס על פי סעיף 3(ב) לפקודה.

כאשר מחילת החוב של פלוני גורמת להקטנת המחיר המקורי של הנכס, הרי שבהתאם סכום הפחת המותר בניכוי יקטן, ולפיכך גדלה הכנסתו החייבת במס של פלוני. על כן, אין לחייב במס את מחילת החוב באופן ישיר, בשנית, על פי סעיף 3(ב) לפקודה.

(ב) לפי בקשתו של אדם שהיתה לו הכנסה כאמור בפסקת משנה (א), יראו לעניין סעיף 28(ב) כהכנסה מעסק. קרי, ניתן יהא, לפי בחירת הנישום, לקזז הפסדים מועברים מעסק או ממשלח יד כנגד הכנסה הנובעת ממחילת חוב.

(ג) מס על פי פסקת משנה (א), יראוהו לעניין סעיף 92(א) כמס על ריווח הון. קרי, ניתן יהא לקזז הפסדי הון כנגד ההכנסה שנמחלה בהתאם להוראות סעיף 92(א) לפקודה.

בתקנות מס הכנסה (תכנון מס החייב בדיווח) (הוראת שעה), התשס"ו-2006, נכללה הוראה בדבר דיווח אודות מחילת חוב בין צדדים קשורים, במקרה שבו מדובר במוחל שהינו חבר-בני-אדם, המחילה הינה בסכום של 1,000,000 ש"ח לפחות ובהתקיים אחד מהמקרים המנויים בתקנות, פחת סכום המס שהיה משתלם אלמלא היתה מחילה כאמור. בהקשר זה ראה פרק 9 למדריך המס.

לעניין פטור לתושב ישראל לראשונה ותושב חוזר ותיק בגין הכנסות לפי סעיף 3 לפקודה שהופקו או שנצמחו מחוץ לישראל, ראה התייחסותנו בפרק 17 למדריך המס.

10.2 ויתור על חוב של חברת בת במסגרת מכירתה לצד ג' - פס"ד תגל (תעופה) תעשיות גומי בע"מ

בע"מ 7084/97 תגל (תעופה) תעשיות גומי בע"מ נ' פקיד שומה חיפה, נדרש בית המשפט העליון לשאלה כיצד לסווג סכום עליו ויתרה החברה האם, במסגרת עסקה בה מכרה החברה האם את החזקותיה בחברה (הנישומה). במסגרת עסקת מכירת מניות חברת הבת, התחייבה הקונה לערוך לחלק מסכום יתרת הלוואת החברה האם לחברה הבת, ולגבי יתרת הלוואה (להלן: "הסכום הנוטר"), נקבע כי תימחק. מאוחר יותר מומשה הערבות והקונה שילמה את סכום הערבות לחברה האם.

פקיד השומה זקף את הסכום הנוטר כהכנסה חייבת בידי החברה הבת, על שום שראה בו חוב שנמחל כאמור בהוראת סעיף 3(ב) לפקודה. מנגד, טענה החברה הבת כי סכום זה לא נמחל, אלא הומחה מאת החברה האם לקונה במסגרת ההסכם כחלק מהמחאה של הזכות לפרעון המלא של הלוואה, וכי לאחר מכן הקצתה החברה הבת כנגד סכום זה לקונה מניות.

בית המשפט קמא דחה את עמדתה של החברה הבת ומכאן הערעור.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע לעניין זה, כי על פי סעיף 9 לחוק הערבות, ערב שמילא אחר ערבותו, יהא זכאי לחזור אל החייב ולהיפרע ממנו, וזאת, רק עד לגובה הסכום שנתן הערב לשם מילוי ערבותו ולא מעבר לכך. מכאן, שקיום ההסכם הביא מחד לתשלום על ידי הקונה של חלק מסכום הלוואה (על דרך של חילוט ערבות), ומנגד למחילת חוב של יתרת סכום הלוואה על ידי החברה האם, וזאת בנסיבות הספציפיות של מקרה זה, בו הסכום הנוטר לא נכלל במסגרת הערבות שנתן הקונה כחלק מהסכם המכר. בהתאם לסעיף 3(ב) לפקודה, מחילת חוב זו מהווה הכנסה חייבת בידי חברת הבת.

10.3 מחיקת חוב בעל מניות בתמורה לויתור על מניותיו כהכנסה מעסק בידו - פס"ד מנחם ליברמן

בעמ"מ 109/92 מנחם ליברמן נ' פקיד שומה נתניה, פסק ביהמ"ש המחוזי, כי בנסיבות המקרה בו נמחק חובו של המערער לחברה בה היה בעל מניות, כנגד ויתורו על מניותיו בחברה, נוצרה בידו הכנסה חייבת במס. בנסיבות מקרה זה, היה ככל הנראה מדובר על הכנסה מעסק.

10.4 חוב שנמחל לחברה ונדרש כהפסד הון על ידי המוחל מהווה הכנסה חייבת בדיה - פס"ד אקסא סחר (1991) בע"מ

בעמ"מ 91/96 אקסא סחר (1991) בע"מ נ' פקיד שומה ת"א 3, התמקדה המחלוקת בין פקיד השומה לחברה בשאלת סיווג חוב שחבה החברה לאחד מבעלי מניותיה. יתרת חוב זו נוצרה כתוצאה מכך שבעל המניות פרע לבנק את הערבות בגין הלוואה שנטלה החברה ואשר אותה לא פרעה. במקביל, דרש בעל המניות בדוחו האישי את סכום הערבות שפרע כאמור כהפסד הון.

פקיד השומה טען כי מדובר בחוב שנמחל או ששומט, ולאור סעיף 3(ב)(2) או 3(ב)(3)(א) לפקודה יש לחייב את החברה בגין סכום חוב זה כהכנסה חייבת.

בית המשפט קבע, כי שאלת סיווג החוב לבעל המניות הינה שאלה עובדתית, אשר התשובה לה תינתן לאור התייחסות הצדדים, והמעשים שנעשו על ידם בפועל. כאשר מתברר שבעל החוב דרש את סכום החוב כהפסד הון בדוחו משמע - שהוא השלים עם העובדה שחוב זה לא יפרע, ואם הינו מנהלה היחיד של החברה, הקובע כיצד תפעל, משמע שדי בהתייחסותו זו שלו אל החוב, שזו חבה לו, כדי לקבוע שגם מבחינתה מדובר בחוב שלא תידרש עוד לפרעו.

בית המשפט המחוזי אימץ את עמדת פקיד השומה, אשר החליט בנסיבות העניין ליישם את עקרון ההקבלה על הנושא שבמחלוקת, ולראות בהפסד ההון אשר דרש המנהל בתיקו האישי בשל תשלום הערבות, כהכנסה חייבת בידי החברה בניהולו לה נמחל החוב.

10.5 מחילת חובות לגבי יתרות "ישנות" בספרי הלווה - פס"ד רהיטי הזהב בע"מ

המחלוקת בעמ"ה 535/03 **חברת רהיטי עטרת הזהב נ' פקיד שומה אשקלון**, הייתה כדלקמן: חברת רהיטי עטרת הזהב בע"מ (להלן: "המערערת") הנה חברה העוסקת ביבוא ושיווק רהיטים.

בספרי המערערת לשנים 1998 עד וכולל 2000 נמצאו יתרות זכות גבוהות בכרטיסי הספקים, הן מהארץ והן מחו"ל, אשר טרם שולמו על ידה. פקיד השומה ראה ביתרות אלה "מחילת חוב", כמשמעה בסעיף 3(ב)(1) לפקודה, והוסיף סכומים אלה להכנסתה החייבת של המערערת בשנים הרלבנטיות. המערערת לא הכחישה כי חובותיה לספקי חו"ל בשלוש שנות המס הרלבנטיות טרם שולמו על ידה, אולם טענה כי אף לא אחד מאותם ספקים מחל על חובו.

בית המשפט המחוזי קבע כי נושה שאינו נוקט פעולה לגביית חובו, אינו מוחל בכך על החוב. ישנו הבדל בין "מחילה" ל"כאילו מחילה". בעוד יסודה ומקורה של המחילה הנו הנושה, הרי שה"כאילו מחילה" - יסודה ומקורה בהתנהגות הלווה. לעניין התוצאה, הרי שבעוד שבמחילה אין החוב קיים עוד, והנושה אינו רשאי לשוב ולהפרע מהלווה, הרי שב"כאילו מחילה" עדיין שריר וקיים החוב במישור זכויותיו של הנושה, וזכאי והוא להפרע מהלווה.

בבואנו לבדוק האם קיימת "כאילו מחילה" עלינו לבדוק את התנהגות הלווה (הנמחל), וזאת במנותק מדרך ראיית הנושה את החוב.

בענייננו, קבע בית המשפט כי לא הוכח כי התנהגות המערערת לעניין חובות אלו עד למועד הוצאת השומה הייתה "כאילו נמחלו". בית המשפט קבע כי לעניין חוב רע יש להקביל בין חוב "שכאילו נמחל" ללווה לבין "חוב רע" לנושה עצמו. בענייננו, קבע בית המשפט כי על מנת שהפיגור בתשלום החוב עלה כדי התנהגות לווה המעידה כאילו נמחל החוב, על הפיגור להיות משמעותי ביותר, ועל כן קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור.

10.6 העברת חוב של בעל שליטה לחברה אחרת המצויה בשליטת משפחתו בכדי ליצור תמונת מצב של החזר חוב - פס"ד גנן משה

העובדות המפורטות בעמ"ה 133/97 **גנן משה נ' פקיד שומה תל אביב 4**, הינן כדלקמן:

המערער הוא מנהלה ובעליה של חברה א'. בנוסף, הוא מנהלה של חברה ב', אשר בעליה הם אביו ואשתו. המערער היה חייב לחברה א' סכום, כמפורט במאזן חברת א'. המערער הפקיד בחשבון חברה א' שיק שנמשך מחשבונו הפרטי על סך סכום החוב. כמו כן, באותו יום בוצעה הפקדה בחשבון המערער של סכום דומה, אשר הוא סיכומם של שני שיקים שנמשכו על ידי חברה א' לפקודת חברה ב', ואשר הוסבו על ידי חברה ב' מיידית אל המערער עצמו.

פקיד השומה טען כי יש לראות בחוב הנדון אשר לא נפרע הכנסה חייבת בידי המערער, בהתאם לסעיף 2(2) או 10(2) לפקודה. לעומתו, טען המערער כי החוב נפרע, וכי כל הפעילות המתוארת הינה פעילות עסקית אמיתית.

בית המשפט המחוזי קיבל את עמדת פקיד השומה בקבעו כי בנסיבות העניין נהפכו שתי חברותיו של המערער לכלי משחק בידיו, לצורך העמדת תמונה מסולפת של החזר חוב, שכלל לא התבצע על ידו. קביעה זו התחזקה לאור העובדה כי לא הובא בפני בית המשפט כל הסבר הגיוני לפעילות שנעשתה, וכן מהסיבה שאותו סכום אשר נלקח על ידי המערער מחברה ב' כהלוואה (על-ידי השקים שהוסבו לזכותו) לא מצא ביטוי בספרי חברה ב' בהגדלת חובו של המערער אליה.

10.7 עיתוי ההכרה בחוב שנמחל כהכנסה חייבת, משקל עדות המלווה - פס"ד חברת אמיל אברמוב

בעמ"ה 1116/99 **חברת אמיל אברמוב נ' פקיד שומה היחידה הארצית לשומה**, נידונה שאלת עיתוי ההכרה בחוב שנמחל כהכנסה חייבת.

לאור עובדות המקרה, מקבל בית המשפט המחוזי את קביעת פקיד השומה המקדימה את עיתוי ההכרה בהכנסה ביחס למועד בו הכירה החברה בעצמה בהכנסה חייבת בגין מחילת החוב, וזאת מהנימוקים הבאים:

1. הפסיקה קובעת כי חוב מחול הוא חוב שלא נדרש לפרעון על ידי בעליו במשך תקופה מהותית, ואשר ניתן להניח שבעליו ויתר עליו או התיימש ממנו. במקרה דנן, החוב נוצר בשנת 1990 ומשעברו 4 שנים, ובעל החוב לא נקט כל פעולה על מנת לנסות לגבות את חובו, ובנוסף, החברה לא סיפקה כל ראיה כי ציפתה כי תידרש לפרוע את החוב, כגון - עדות בעל החוב, המשמעות היא, שמחילת החוב נתבססה במהלך אותן שנתיים לכל המאוחר.
2. בשנת 1996 נרשם חוב זה על ידי המערערת עצמה כהכנסה חייבת. נראה, כי סופו מעיד על תחילתו. רוצה לומר, עצם העובדה שבשנת 1996 החליטה החברה כי שוב לא תידרש לשלם החוב, משליכה על מצב החוב בשנים שקדמו לשנה זו, כאשר כבר חלף זמן סביר דיו, שבו ניתן היה לצפות מבעל החוב שעוד ידרשו, ומשלא עשה כן היה מקום להסיק ויתורו עליו.

10.8 מחילת חוב חייבת במע"מ מכוח סעיף 12 לחוק מע"מ - פס"ד תה"ל תכנון המים לישראל בע"מ

בע"א 141/00 תה"ל תכנון המים לישראל בע"מ נ' מנהל המכס ומע"מ, דן ביהמ"ש העליון בשאלה האם מתעוררת חבות במע"מ, מכוח סעיף 12(א) לחוק מע"מ, כתוצאה ממחילת חוב. מחילת חוב זו נעשתה במסגרת תהליך ההבראה של החברה, בו המירה מדינת ישראל חלק מחוב בגין הלוואה שניתנה לחברה להון מניות, ועל יתרת החוב מחלה.

בית המשפט העליון דחה את ערעורה של החברה וקבע כי בנסיבות המקרה מדובר במחילת חוב. לאחר שהגיע למסקנה כי מדובר במחילת חוב לגבי חלק ההלוואה שבגיניו לא הוקצו מניות, קבע ביהמ"ש העליון כי מחילת חוב הינה תקבול רעיוני החייב במס ערך מוסף.

ביהמ"ש העליון קבע כי:

קביעה כללית בחוזה בין תה"ל למדינה כי בוצעו כל החבויים בין הצדדים וכי אין טענות נוספות למי מהצדדים, אינה שוללת משלטונות המס, למרות שהינם חלק מגופי המדינה, את הזכות למסות את העסקה, וכי נדרש ויתור מפורש.

החוב שנמחל אינו מהווה תשלום פרמיה על המניות, זאת מאחר שטענה זו לא זכתה לתמיכה ראייתית במסמכי החוזה, בהתנהגות הצדדים ובמהות הכללית של העסקה.

רישום הסכום שבמחלוקת בדוחות החברה כחלק מהון החברה אין בכוחו להכריע על מהותו האמיתית.

סכום המהווה מחילה לעניין מס הכנסה, יהווה גם סכום מחול לצורך מע"מ.

גם מחילת חוב שהינה בגדר הכנסה רעיונית, חייבת במע"מ.

הטענה כי יש לראות בסכום החוב, מכירת זכות לקבלת כספים המחייבת את המוכר - המדינה - בתשלום סכום המע"מ, אינה יכולה להתקבל מכיוון שטמון בה כשל קונספטואלי הנובע מעצם הגדרתה של מחילת חוב "כעסקה" למכירת זכויות. זאת משום הסתירה הקיימת בין המושגים "עסקה" "ותרומה", המוציאים זה את זה. סעיף 12(א) קובע אירוע מס עצמאי, שאינו תלוי בקיום "עסקה" כהגדרתה בחוק מע"מ.

10.9 חוסר סולבנטיות כנסיבה המעידה על מחילת חוב בפועל - פס"ד הורוביץ

בעמ"ה 1154/01-1150 הורוביץ אביהו ואח' נ' פקיד שומה תל-אביב-יפו 4, דן ביהמ"ש המחוזי בתל-אביב, בין היתר, בהלוואה שקיבלה חברה ישראלית מחברה שמקום מושבה באנגליה. בגין הלוואה זו רשמה החברה הישראלית הוצאות מימון למשך מספר שנים, ולאחר תקופה זו הפסיקה לשלם ריבית בגין ההלוואה, והודיעה לחברה באנגליה כי לא תוכל בשלב זה לפרוע את חובה, אולם היא צופה כי בעתיד יהיה באפשרותה לעשות כן. כמו כן, קיבלו החברות המשפחתיות

בבעלותו של המערער, הלוואות מחברה פרטית אחרת, שגם היא בבעלות המערער, ולאור חדלות הפרעון של שתיהן, קבע פקיד השומה כי החוב הנו חוב מחול כהגדרתו בסעיף 3(ב)(3) לפקודה.

בנוסף, בדוחות הכספיים של החברה הישראלית נכללה הסתייגות של רואי החשבון בעניין ההלוואה, בשל היעדר אישורי יתרות על ההלוואה מחו"ל.

עוד יצויין כי במהלך השנים נמחקה החברה האנגלית מרישומי רשם החברות באנגליה. בית המשפט קבע כי בנסיבות אלו, המסקנה היחידה המתבקשת היא שהחברה האנגלית נואשה מלגבות את חובה, וכי מצב דברים זה תואם את ההגדרה בסעיפים 3(ב)(3)(א) ו-3(ב)(5) לפקודה.

בנסיבות אלו ברור מעל לכל ספק שהחברה הנושה החליטה לשמוט את חובה מכיוון שנואשה מגבייתו, לנוכח התקופה הארוכה בה לא שולם לה מאומה על חשבון החוב, ולפיכך, נוצרה בידי החברה לה נמחל החוב הכנסה חייבת.

המערערים ערערו לבית המשפט העליון על החלטתו לעיל של בית המשפט המחוזי (ע"א 9715/03 אביהו הורוביץ ואח' נ' פקיד שומה ת"א 4). בית המשפט העליון דחה אף הוא את טענות המערערים, בקובעו כי על מנת לקבוע האם אכן נמחל החוב יש לבחון, בין היתר, כיצד התייחסו הצדדים אל החוב ומהם האמצעים והמעשים שנקטו לפרעונו או לצורך ויתור עליו. לעתים קיימים ביטויים חזקים, אם כי לא בלעדיים, המעידים על מחילה משתמעת, מבלי שזו זכתה לעיגון פורמלי. כך, למשל, כאשר בעל החוב מדווח על החוב כחוב אבוד. בדומה, ניתן ללמוד על מחילה בחלוף תקופת ההתיישנות לתביעת החוב.

בנוסף קבע ביהמ"ש העליון כי ניתן ללמוד על "מחילה" מהאינסולבנטיות של החייב ושל הנושה. אינסולבנטיות היא אינדיקציה, בין יתר האינדיקציות, שעשויה ללמד על מחילת חוב במובן סעיף 3(ב) לפקודה. קרי, אינסולבנטיות הינה מצב של חדלות פירעון שבו מתקשה החייב לעמוד בהתחייבויותיו, ובהינתן קשיים אלה, יכול הדבר להוביל לאי פרעון בפועל ולהתקדמות לקראת מחילה של החוב על ידי הנושה משהוא נואש מפרעון החוב לאור הקשיים הנגזרים מחדלות הפירעון.

במקרה דנן, ניתן ללמוד על מחילת חוב, וזאת לאור חדלות הפרעון של החברה הפרטית והחברות המשפחתיות, והפסקת פעילותן, מה שמלמד על עומק חדלות הפרעון של החברות, העדר דרישה כלשהי לתשלום החוב, והתקופה הארוכה (8 שנים) של החוב.

למרות היות הנושה חברה פרטית ואישיות משפטית נפרדת, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי חברה פרטית זו נמצאת בבעלותו של המערער המחזיק במניותיהן של החברות המשפחתיות החייבות, ונראה כי יש גם בעובדה זו כדי ללמד על מחילת חוב מצידה של החברה הפרטית.

10.10 ויתור על הלוואת בעלים בעת העברת שליטה בחברה - פס"ד ב. ברניצקי

בעמ"ה 1116/02 ב. ברניצקי ושות' נ' פקיד שומה פתח-תקוה, התמודד בית המשפט עם השאלה מה דינה של הלוואת בעלים אשר רשומה בספרי חברה, אשר השליטה עליה נמכרה למישהו אחר. במקרה דנן, השליטה בחברת מרים כל בע"מ (להלן: "החברה") אשר הייתה בבעלותו של ברניצקי ושני ילדיו, נמכרה לחברת אלון מתכת, וזאת בדרך של הקצאת מניות לחברת אלון מתכת כנגד השקעה של אלון מתכת בחברה. במסגרת ההסכם, העמידה אלון מתכת ערבויות וביטחונות לטובת החברה ובכך שיחררה את ברניצקי מהערבויות והבטחונות שהעמיד לחברה. עובר להסכם, לברניצקי הייתה יתרת זכות בחברה בגין הלוואות מנהלים שנתן לה. בדוח האישי שהגיש ברניצקי דרש להכיר בהתחייבויות החברה כלפיו כהפסד הון אותו יוכל לקזז מרווחי הון שנוצרו לו באותה שנה. גדר המחלוקת הייתה האם ברניצקי מחל לחברה על ההלוואות שהעניק לה. בית המשפט המחוזי קבע כי ויתור על הלוואות הבעלים אותן העניק ברניצקי צריך היה להינתן לו ביטוי מפורש, הואיל ואין מדובר בסכומים של מה בכך. כמו כן, בהסכם העברת השליטה הוסכם על מנגנון אשר מסדיר את החזרי ההלוואות, הגם שהוא מגביל ומקטין את סיכויי של ברניצקי לקבל חזרה את כספי ההלוואה, הרי שאין הוא ממית אפשרות זו לחלוטין. בית המשפט הוסיף ואמר כי המערערים לא עמדו בנטל לשכנע כי אפסו הסיכויים לקבלת החזר ההלוואות.

ברניצקי ערער לבית המשפט העליון על החלטתו של בית המשפט קמא בע"א 5495/05 (פברואר, 2007). גם בית המשפט העליון דחה את טענותיו של המערער, בקובעו כי היה על המערער להוסיף הוראה חד-משמעית בחוזה על מחילת החוב ומשלא עשה כן לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו.

